

Gf.IV.30.261/2013/4.

A Debreceni Ítéltábla a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Adóigazgatósága (CÍM, ügyintéző: Dr. Papp László jogtanácsos) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek, a Jenei és Társa Ügyvédi Iroda (CÍM, ügyintéző: Dr. Kovács Tamás ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME, Cg...., adószám: ...) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása és kártérítés megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2013. március 27. napján meghozott 13.G.40.271/2012/5. számú ítélete ellen a felperes részéről 6. sorszám alatt előterjesztett és 7. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

### í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 38 100 (Harmincnyolcezer-egyszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

### I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes elsődleges keresetét elutasította, míg a másodlagos kereseti kérelme tekintetében a pert megszüntette és kötelezte a felperest az alperes javára 63 500 Ft perköltség megfizetésére, valamint rendelkezett a feljegyzett illeték viseléséről.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a CÉG1 NEVE (a továbbiakban: adós) 2008. november 26. napján megtartott közgyűlésén elhatározta a végelszámolással történő jogutód nélküli megszűnését. Végelszámolóként az alperes került megválasztásra azzal, hogy az alperes nevében eljáró természetes személyként H.I. jelölték ki.

A 2008. november 26-i fordulónapra elkészített végelszámolási nyitómérleg szerint az adós eszközállománya 1 000 162 158 Ft volt, amelyből a készletek értéke 132 192 000 Ft-ot tett ki. Az adós készlet állományából az alperes mint végelszámoló nevében eljáró H.I. 2009. március 12. napján 35 775 372 Ft összegű készletet könyv szerinti értékben 14 687 000 Ft almálé, 5 200 000 Ft almachips, 8 979 000 Ft göngyöleg leselejtezett. Az almálé és az almachips tekintetében a lejárt szavatosságra, míg a göngyöleg vonatkozásában selejtes minőségre hivatkozással történt meg a készletek leselejtezése.

Az alperes végelszámolóként ugyanezen a napon az adós készletei közül 104 701 426 Ft értékű, 1 400 772 kg mennyiségű kukoricát is leselejtezett arra hivatkozással, hogy e

terményeket az CÉG2 NEVE közraktározó cég a letevő és raktározó hozzájárulása nélkül áttároltatta egy mátészalkai raktárba, azonban az áttárolás során csak részben történt meg a termény mérlegelése.

Az alperes mint az adós végelszámolója 2009. március 31. napján kezdeményezte az adós felszámolásának az elrendelését. A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság a .../7. számú végzésével megállapította az adós fizetéseképtelenségét és elrendelte a felszámolását. A felszámoló az alperes lett, míg felszámolóbiztosként P. D. került kijelölésre. E végzés a Céglőzöny 2009. május 4. napi számában került közzétételre, így a felszámolás kezdő időpontja ez a nap.

Az alperes 2009. május 3-i fordulónapra elkészítette az adós végelszámolási zárómérlegét, amely szerint az eszközállományának mértéke 915 159 000 Ft-ra csökkent, ezen belül készletekkel már nem rendelkezett. A kötelezettségei 613 839 000 Ft-ról 588 215 000 Ft-ra csökkentek, míg a mérleg szerinti vesztesége 348 963 000 Ft-ról 213 306 000 Ft-ra változott. A végelszámolási nyitómérlegben a saját tőkéjének az összege még 548 319 000 Ft volt, a végelszámolási zárómérlegben ez az összeg 326 944 000 Ft-ban került feltüntetésre.

A felszámolási eljárás közzétételét követően a felperes jogelődje (a továbbiakban: felperes) 2010. február 8. és május 3. napja között adóellenőrzést tartott az adósnál. Az adóellenőrzésről készült revizori jegyzőkönyvben megállapításra került, hogy az alperes mint végelszámoló képviselőjében eljáró H.I. 2009. március 12. napján ok nélkül selejtezte le az almalevet, almachipset, illetve a göngyölegeket, illetve ugyanezen a napon indokolatlanul selejtezett le 400 222 kg kukoricát 16 226 000 Ft-os értékben, valamint feltűnő értékaránytalansággal értékesítette az adós egyéb készleteit, ezért ezzel a magatartásával 15 873 000 Ft értékű bevételt titkolt el.

Az adós felszámolóbiztosa e jegyzőkönyvet 2010. május 3. napján átvette azzal a megjegyzéssel, hogy arra nem kíván észrevételt tenni.

Az adós felszámolási eljárásában a felperes által bejelentett hitelezői igényt a felszámoló visszaigazolta, és „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szőő 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 57. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerint minősülő kategóriában 3 811 856 Ft, a Cstv. 49/D. §-a szerinti kategóriában 52 948 558 Ft, a Cstv. 57. §-a (1) bekezdésének e) pontja szerinti kategóriában 6 675 811 Ft, g) pontja szerinti kategóriában 25 466 000 Ft, f) pontja szerinti kategóriában 100 000 Ft követelés besorolására került sor.

A felszámolási eljárás során a Nyíregyházi Törvényszék az alperest felmentette, új felszámolóként a CÉG3 NEVE jelölte ki. Az új felszámoló kijelölésének a közzétételére 2011. április 4. napján került sor a Céglőzönyben.

A felszámolási eljárás jelenleg is folyamatban van, a Nyíregyházi Törvényszék .../99. sorszámú végzésével az új felszámoló által előterjesztett II. számú közbenső mérleget és jelentést, a tartalék képzésre tett javaslatot jóváhagyta azzal, hogy az részleges vagyonfelosztási javaslatot nem tartalmaz.

A felperes az elsődleges kereseti kérelmében a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes mint az adós végelszámolója a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal az adós vagyona 74 386 000 Ft-tal csökkent.

Másodlagosan - amennyiben az elsődleges kereseti kérelmét a bíróság elutasítaná - azt kérte, hogy „A cégnyilvántartásról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról” szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 99. §-ának (4) bekezdése, valamint a Cstv. 54. §-a alapján megfelelően alkalmazandó Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésére alapítottnak a bíróság az alperest 74 386 000 Ft kártérítés megfizetésére kötelezze.

Az alperes a felperes kereseti kérelmének az elutasítását, és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Vitatta a kereseti kérelem jogalapját és összecszerűségét is.

Az elsőfokú bíróság az 5. sorszámon meghozott ítéletében a felperes elsődleges kereseti kérelmét elutasította, a másodlagos kereseti kérelem tekintetében pedig a pert megszüntette.

A döntésének indokolása szerint a felperes a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdésére hivatkozással a volt végelszámolóval szemben nem érvényesíthet igényt, mivel a Ctv. 99. §-ának (4) bekezdése abban az esetben, ha a végelszámolási eljárás fordul át felszámolási eljárásba, a végelszámoló felelősségére speciális rendelkezéseket kell alkalmazni.

A másodlagos kereseti kérelem tekintetében a pert „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 157. §-ának a) pontja alapján - visszautalva a Pp. 130. §-a (1) bekezdésének f) pontjára is - azért szüntette meg, mert megállapítása szerint a felperes által kártérítés jogcímén előterjesztett kereseti kérelem időelőtti, ugyanis a felszámolási eljárás jogerős befejezése előtt nem lehet azt megállapítani, hogy a követelésének esetleges meg nem térülése okán érte-e, és ha igen, milyen összegű kár a felperest.

Az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben az elsődleges kereseti kérelmét elutasító határozat - annak megalapozatlansága miatti - hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság „új eljárásra kötelezését” és a kereseti kérelme érdemi elbírálására utasítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a felperes jogosult megjelölni, hogy mely jogszabályban rögzített jogcímre hivatkozással terjeszti elő a kereseti kérelmét, és mivel ennek a megjelölése a felperes kizárólagos döntési jogkörébe tartozik, az eljárást lefolytató bíróság nem jogosult annak a vitatására.

Hivatkozott arra is, hogy önmagában az a körülmény, hogy a végelszámolóval szemben a Ctv. 99. §-ának (5) bekezdése alapján is helye lehet igény érvényesítésének, nem zárhatja ki az általános szabályok alkalmazhatóságát.

A másodlagos fellebbezési kérelmében - amennyiben az elsődleges kereseti kérelmét az ítéltábla nem találná alaposnak, - azt kérte, hogy a másodlagos kereseti kérelme vonatkozásában utasítsa az ítéltábla az elsőfokú bíróságot „új eljárásra és új határozat hozatalára”.

Ezzel összefüggésben azt állította, hogy a jóváhagyott közbenső mérlegből már megállapítható, hogy az adós vagyona nem biztosít fedezetet a teljes hitelezői követelése (89 002 225 Ft) kielégítésére, mivel a felszámolási költségekre tartalékolt pénzeszköz mértéke 9 893 988 Ft, ezért álláspontja szerint a kára a csatolt, közbenső mérleget jóváhagyó bírósági határozattal megfelelően igazolt.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében - tartalma szerint - az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperesnek a másodfokú perköltségében történő marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte a perbeli bizonyítékokat, az ítélete helyes indokokat tartalmaz.

Az ítéltáblának a Pp. 256/A. §-ának (3) bekezdése szerinti felhívására a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítéltábla a Pp. 256/A. §-ának (4) bekezdése alapján - utalva a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontjára - a fellebbezést tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta és azt helyesen állapította meg. Helytálló volt az abból levont jogi következtetése is, ezért az ítéletnek a fellebbezésben megjelölt okokból történő hatályon kívül helyezésére nem volt alapos indok.

Az ítéltábla a fellebbezésben foglaltakra tekintettel csupán a következőket emeli ki:

Az ítéltáblának a felperes elsődleges kereseti kérelme tárgyában abban kellett állást foglalnia, hogy a Cstv. 33/A. §-a alkalmazható-e az alperessel mint az adós volt végelszámolójával szemben figyelemmel a Ctv. 99. §-ának (5) bekezdésében írt, a végelszámoló felelősségére vonatkozó jogszabályi rendelkezésekre.

Arra megalapozottan hivatkozott a felperes fellebbezésében, hogy a keresetlevelében a felperes jogosult (és köteles is) megjelölni az érvényesíteni kívánt jogot [Pp. 121. §-a (1) bekezdésének c) pontja] és a jogszabályokban megjelölt jogcímek közül azt kiválasztani. Annak eldöntése azonban a bíróság feladata, hogy a felperes által megjelölt jogcímen az alperessel szemben az adott igény érvényesíthető-e, vagy sem.

A végelszámoló jogállása tekintetében a Ctv. a korábban hatályban volt jogszabályi rendelkezéseket pontosította, és a Ctv. 99. §-ának (1) bekezdésében foglalt rendelkezésekkel egyértelművé tette, hogy a végelszámoló vezető tisztségviselőnek minősül.

A Ctv. 99. §-ának (1) bekezdése alapján a végelszámoló személyére a cégformától függetlenül megfelelően alkalmazni kell „A gazdasági társaságokról” szóló 2006. évi IV. törvény (a továbbiakban: Gt.) 21-30. §-ában foglaltakat, a Gt. 22. §-ának (1) bekezdésében, illetve a 25. §-a (1) bekezdésének második fordulatában írt korlátozások kivételével.

Mivel többek között a Gt. 30. §-ában foglalt rendelkezések csak megfelelően alkalmazandók a végelszámolóra, a jogirodalomban elfogadott többségi álláspont szerint „a végelszámoló helyzetét nem az általános Gt. szerinti vezető tisztségviselői előírások határozzák meg. A Ctv. 99. §-ának (4) bekezdése alapján eltérés a vezető tisztségviselő Gt. 30. §-ának (2) bekezdése szerinti helyzetéhez képest az, hogy a végelszámoló mindkét érdekkör érdekeinek szem előtt tartásával köteles eljárni, a cég, valamint a hitelezők egymás mellett nyerne említést, egyaránt fontosnak minősülnek és nincs is szükség a Gt. 30. §-a szerinti rangsorolásra, mert a végelszámolónak a fenyegető, vagy a bekövetkezett fizetéseképtelenséggel kapcsolatos teendőit külön szabályozza és szükség esetére szankcionálja a törvény. A Ctv. 99. §-ának (4) bekezdése szerinti szabályozás a vezető tisztségviselő általános helytállási kötelezettségéhez hasonlítva attól teljesen eltérő, nincs ugyanis korlátozás. A végelszámoló nemcsak a társasággal szemben, hanem bárkinek (végelszámolói eljárásával vagy mulasztásával) okozott kárért köteles helyt állni, az igényérvényesítésre nemcsak a társaság (vagy annak megszűnése után a tagok) hanem például a kárt szenvedett hitelező is jogosult az általános elévülési idő alatt.” (Dr. Gál Judit - Dr. Kiss Gábor - Zala László: A végelszámolási eljárás, HVG ORAC Lap- és Könyvkiadó Kft. Budapest, 2010. 120-121. oldal).

Bár a Ctv. 99. §-ának (4) bekezdése nem zárja ki, hogy a megfelelően alkalmazandó kifejezés miatt a végelszámoló mint vezető tisztségviselő céggel szembeni felelősségére szubszidiárius szabályként az általános felelősségi rendelkezések alkalmazásra kerüljenek, ez azonban nem jelenti azt, hogy a Gt. 30. §-ának (3) bekezdésére hivatkozással a Cstv. 33/A. §-a szerinti megállapítási kereset előterjeszthető lenne a volt végelszámolóval szemben a Ctv. 99. §-ának (5) bekezdésében foglalt kereset helyett.

Az általános felelősségi rendelkezések abban az esetben kerülhetnek kiegészítő szabályként alkalmazásra, ha a végelszámoló magatartása a Ctv. 99. §-ának (4)-(5) bekezdéseiben foglalt tényállások körébe nem sorolható. A Ctv. 99. §-ának (4) bekezdése szerinti felelősség vizsgálata során a törvény a végelszámoló gondossági fokozatát a vezető tisztségviselő gondossági fokozatával azonos szintre helyezi, hiszen a céggel szemben fennálló felelőssége a végelszámolónak mint vezető tisztségviselőnek vagyoni felelősség-típus, saját magatartásáért való teljes, elsődlegesen felróhatóságon alapuló és kontraktuális felelősség.

A Ctv. 99. §-ának (5) bekezdése a cég felszámolása esetén további speciális felelősségi szabályt tartalmaz. E jogszabályhely szerint, ha a végelszámolás alatt álló cég felszámolás alá kerül és megállapítható, hogy a végelszámoló alapos ok nélkül késlekedett a felszámolási eljárás kezdeményezésével, vagy nem tett meg mindent a hitelezők veszteségeinek csökkenése, illetve a környezeti károk mérséklése, a kármentesítés érdekében vagy egyes hitelezőket mások rovására előnyben részesített, a felszámoló vagy

a hitelező keresetére a bíróság arra kötelezi a végelszámolót, hogy a cég vagyonához a károkozás összege mértékéhez igazodó tőke - hozzájárulást teljesítsen. A bíróság ebben az esetben a végelszámoló díját részben vagy egészben megvonhatja.

Az e jogszabályi rendelkezéshez fűzött indokolás szerint a végelszámoló azon túl, hogy a Ctv. 99. §-ának (4) bekezdése szerinti kötelezettsége megszegése esetén teljes kártérítési felelősséggel tartozik, megfelelő tényállás mellett felszámolói vagy hitelezői keresetre peres eljárásban arra is kényszeríthető, hogy a cég vagyonához tőke - hozzájárulást teljesítsen, továbbá végelszámolói díja is megvonható.

Az indokolás szerint ebben az esetben nem tényállási elem a hitelezői részleges vagy teljes kielégítetlenség, ugyanis az eljárás célja, hogy az adós vagyonát, a felszámolási költségek és a hitelezői követelések fedezetét növelje, ugyanakkor a Ctv. 99. §-ának (5) bekezdése a cég vagyonához csak a károkozás összege mértékéhez igazodó tőke hozzájárulás teljesítéséről rendelkezik.

Az ítéletábra megállapítása szerint a Ctv. 99. §-ának (5) bekezdése részben hasonló szabályt tartalmaz, mint a vezető tisztségviselőknek a Cstv. 33/A. §-a szerinti, az angolszász jogból ismert „wrongfull trading” felelőssége (az angol bíróság nem kártérítésre kötelezi a vezető tisztségviselőt, hanem arra, hogy járuljon hozzá a társaság vagyonához akkora mértékben, amekkorát a bíróság szükségesnek tart.) Erre utal a Ctv. indokolása is, amely szerint a bíróság által megítélendő összeg teljes mértékben a bírói mérlegelésen múlik, melynek során figyelembe kell venni a köteleességszegés súlyát, az esetlegesen okozott kár mértékét, a végelszámoló vagyoni helyzetét és az eset összes körülményeit.

A Ctv. 99. §-ának (5) bekezdésében foglalt rendelkezések illetve a Cstv. 33/A. §-a szerinti felelősségi rendelkezések egybevetéséből megállapítható, hogy mivel a Ctv. 99. §-ának (4) bekezdése a végelszámolási eljárás alatt a végelszámoló feladataként elsődlegesen a végelszámolás alatt álló cég, valamint a hitelezői érdekek együttes szem előtt tartását követeli meg, ezért a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése szerinti feltétel - a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján köteles ellátni - a végelszámolási eljárás alatt a végelszámoló felelősségére megfelelően nem alkalmazható. A Ctv. ugyanis speciális rendelkezéseket tartalmaz a végelszámolóval mint vezető tisztségviselővel szembeni követelményekre, ezért helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes az alperessel szemben a Cstv. 33/A. §-ára hivatkozással nem érvényesíthet igényt, az alperessel mint végelszámolóval szemben a Ctv.-ben szabályozott speciális felelősségi rendelkezések alapján érvényesíthetett volna igényt az egyéb feltételek fennállta esetén.

A végelszámoló - mint vezető tisztségviselő felelősségére a Ctv. 99. §-ának (4)-(5) bekezdései azért tartalmazznak speciális rendelkezéseket, - a cég, illetve a hitelezői érdekek együttes szem előtt tartása - mivel a végelszámolást, mint a jogutód nélküli megszűnés egyik formáját a jogalkotó a cég olyan létszakának tekinti, amely alatt az általánostól eltérő magatartási formák szerint kell eljárnia a végelszámolónak mint a cég vezető tisztségviselőjének.

[Utal arra is az ítélet tábla, hogy az új Ptk. (2013. évi V. törvény) 3:118. §-ának utolsó mondata is ezért került úgy megfogalmazásra, hogy a végelszámolóra a harmadik személyekkel szembeni felelősségi rendelkezések nem alkalmazhatóak.]

Mindezekre tekintettel a felperes alaptalanul hivatkozott ezért a fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság „vitatta” az általa megjelölt jogcímet. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában - helyesen - azt fejtette ki, hogy a felperes által megjelölt Cstv. 33/A. §-a alapján miért nem érvényesíthető igény az alperessel mint az adós volt végelszámolójával szemben.

A felperes a fellebbezésében nem támadta az elsőfokú ítélet indokolásának az alperes passzív perbeli legitimációjával kapcsolatos álláspontját, ugyanakkor az ítélet tábla szerint e körben a Ctv. 99. §-a (1)-(3) bekezdéseiben rögzített rendelkezésekből nem vonható le az a megállapítás, hogy ha a végelszámoló nem természetes személy, csupán az általa kijelölt természetes személlyel szemben érvényesíthető a Cstv. 33/A. §-a szerinti igény.

Ha a végelszámoló a felszámoló névjegyzékéből kerül kiválasztásra, a végelszámolási feladatok ellátására a végelszámoló szervezet a vele munkaviszonyban, tagsági viszonyban, megbízási viszonyban álló természetes személyt jelölheti ki, aki nem a saját nevében, hanem a végelszámoló szervezet nevében jogosult, illetve köteles eljárni, az ő felelőssége a végelszámoló szervezet irányában áll fenn, és nem az adós illetve a hitelezők felé. A Ctv. rendelkezései alapján tehát egyértelmű, hogy a végelszámoló szervezet a cég törvényes képviselője, ebből következően nem a saját, hanem a cég nevében, képviselőként köt szerződést a feladatra tesz jognyilatkozatot az erre kijelölt természetes személy útján.

(A cégjegyzékbe is a végelszámoló szervezet kerül bejegyzésre vezető tisztségviselőként, és a kijelölt természetes személy az, aki a nevében ténylegesen ellátja a feladatokat.)

Nem találta alaposnak az ítélet tábla a felperes fellebbezését a másodlagos (harmadlagos) kereseti kérelemmel összefüggő per megszüntetés tárgyában sem.

A kialakult bírói gyakorlat szerint ugyanis, amíg az adós ellen folyó felszámolási eljárás eredményeként be nem bizonyosodik, hogy a követelés vagy annak egy része nem térül meg, a kárigény időelőtti (EBH2002.641.). Ezért helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság akkor, amikor a pert a Pp. 157. §-ának a) pontja szerint - visszautalva a Pp. 130. §-a (1) bekezdésének f) pontjában foglaltakra is - megszüntette, mivel a felperes keresete e jogcímre alapítottan időelőtti.

Megjegyzi az ítélet tábla, hogy alaptalanul sérelmezte a felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróságnak a követelés behajthatatlanságáról szóló nyilatkozata tárgyában tett megállapításait. Az elsőfokú ítélet indoklása a 9. oldalának második bekezdése csupán azt rögzíti, hogy a felperes hitelezőként továbbra is részt vesz a felszámolási eljárásban, mivel azt nyilatkozta, hogy nem kért behajthatatlansági nyilatkozatot, és az a jövőben sem áll szándékában.

E ténynek abból a szempontból van jelentősége, hogy amennyiben a felperes a Cstv. 46. §-ának (8) bekezdése alapján „A számvitelről” szóló 2000. évi C. törvény 3. §-a (4)

bekezdésének 10. pontja szerinti behajthatatlansági nyilatkozatot kért volna, megszűnt volna a hitelezői minősége és az igényérvényesítéssel kapcsolatos anyagi jogi jogvesztésre tekintettel hitelezőként már nem indíthatna pert az alperessel szemben (BDT2008.178.).

Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint - utalással a Pp. 254. §-ának (3) bekezdésére is - indokai alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségét (jogtanácsosi munkadíj) maga köteles viselni.

Az ítéltábla a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 3. §-a (3) és (5) bekezdése, valamint a 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján megállapított - ügyvédi munkadíjból származó perköltség megfizetésére a felperes javára a fellebbezésre tett észrevétel terjedelmét és az ügy tárgyaláson kívüli elintézését is figyelembe véve.

A felperes teljes személyes illetékmentessége folytán „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. §-ának (1) bekezdése alapján megállapított és az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján a fellebbezési illetéket az állam viseli.

Debrecen, 2013. november 29.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Dr. Dzsula Marianna sk. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -